

1. V zrcadle kaluží prohlížím svůj svět,
déšť nechám stékat tiše po vlasech,
za límec podzim mi ukládá svůj vyznání
a jak ty stromy k ránu na duši led
v kabátě zvyků a čekání,
až něčí těžká bota prorazí tu námrazu
šedivejch úspěchanejch let.

R: A my budem zas (budem zase) hrát jen tak pro všechny svý známý,

zase budem vítat slunce na stráních našich známejch hor,
ze života dáme šít frak pro ztracený flámy
a bílý místa, co nám rostou na skráních,
překryjem kouřem z cigaret.

2. Na cívce osudu se točí film,
kterej už každej z nás dobře zná,
defilé vteřin, hodin a dní, co jsou dávno pryč,
a stejně věřím, že se jedenkrát
sejdem zas nahoře, zas na pár dní,
a léta v tváři napsaný nám smaže noc,
co přejde, až my budem chtít.

R:

R: + a budem zase hrát jen tak ...